Serkentő

A Sövér Elek Szakközépiskola időszakos folyóirata,

14. szám, 2023. január

Isten, áldd meg a magyart...

A magyar kultúra napja

A kézirat szerint Kölcsey Ferenc 1823-ban ezen a napon fejezte be a Himnusz megírását. Erre az eseményre emlékezve 1989 óta január 22-én ünnepeljük A MAGYAR KULTÚRA NAPJÁT. Ezen napon tüntetik ki a pedagógusokat is 1993 óta.

Az évfordulóval kapcsolatos megemlékezések alkalmat adnak arra, hogy nagyobb figyelmet szenteljünk évezredes hagyományainknak, gyökereinknek, nemzeti tudatunk erősítésének, felmutassuk és továbbadjuk a múltunkat idéző tárgyi és szellemi értékeinket.

Az emléknapon országszerte számos kulturális és művészeti rendezvényt tartanak. E naphoz kapcsolódva adják át a magyar kultúrával, továbbá – 1993 óta – az oktatással, pedagógiai munkával kapcsolatos díjakat: az Apáczai Csere János-díjat, a Brunszvik Teréz-díjat, az Éltes Mátyás-díjat, a Karácsony Sándor-díjat, a- Kiss Árpád-díjat, a Németh László-díjat, a Szent-Györgyi Albert-díjat.

Minden nemzetnek, így a magyarnak is vannak közösen vállalt és képviselt szakrális szimbólumai. Ezek a szimbólumok értelmezik és megerősítik azt a közösséget, mely a közös kulturális, történelmi és szellemi egyesülésben magát a nemzetet alkotja. Zászlónk, a Szent Koronánk, közös ünnepeink, a címerünk mellett a Himnusz is egy ilyen szakrális szimbólumunk.

Madarász Kitti

György Bernát: Téli este

A mi telünk

Borsos Hanna

Csodás a mi telünk,
De havat nem látott szemünk.
Szeretnénk sízni,
Téli hidegben forró teát inni.
Idén nem volt hideg,
De volt őszi rideg.
Nincs jégvirág az ablakon,
De van rügyező ág az udvaron.
Várjuk a hópelyhes estéket,
De az eső elmossa a téli meséket.
Remélünk egy téli tájképek,
És élvezni fogjuk a látképet.

Vaszi Zsófia:
Út a végtelenbe

Ne a borítója alapján ítélt meg a könyvet

Egyik nap az iskolában a 7. osztályba jött egy új kislány. A diákok amikor meglátták, hogy milyen szegényes körülményből érkezett, és hogy milyen szakadt ruhába jött, csúnyán megnézték és a háta mögött kibeszélték. A többi osztálytárs egy sarokba ültette le az új kislányt, ahol a pad rozoga állapotban volt és a szék sem volt jó.
Az új diák leült, és a szék lába kitört. Ő leesett a földre. A többi osztálytársa pedig kikacagta, és nem is segítettek neki felállni. Volt az osztályban egy kedves kisfiú, odament és segített neki. A szegény kislány sírt és a kisfiú megvigasztalta. A kisfiú a helyére ültette a kislányt és ő hozott magának széket. A kislány már jobban érezte magát.
Szünetben pár lány ott állt a vécé előtt és a szegény lány be akart menni. Miközben bement volna, a lányok kibotlasztották őt. Leesett a földre és kiszakadt a nadrágja. Nagyon elszomorodott, ezt mind látta az ,,őrangyala". Odament és segített felállni, majd bekísérte a vécére. A kislány picit jobban érezte magát, majd megkereste a lányokat és elmondta nekik, hogy ez nem szép dolog. A lányok kinevették. Mikor mindenki hazament az iskolából, a kisfiú bement egy ruhás üzletbe. Vett a kislánynak pár ruhát. Mikor másnap ment odaadta a kislánynak. A kislány nagyon örült ennek.
A következő napon azokban a ruhákban jött, amit adott a kisfiú. A lányoknak leesett az állunk, hogy milyen divatos ruhákban jött. Gyorsan oda is mentek a lány köré és elkezdtek vele beszélgetni. A kislány nem mondott semmit csak hallgatta, hogy gyönyörködnek ruháiban, és végül megbarátkozott velük.
Megtudták, hogy milyen szegény körülményekből érkezett és azt is hogy az édesapja meghalt. Sokat beszélgettek vele. Következő nap a szakadt ruháiban jött, de a lányokat nem érdekelte. Odamentek és újra elkezdtek vele beszélgetni. A kislány most már jobban érezte magát, mint az első nap. A lány meglepődött, hogy nem fordítanak neki hátat. Elmondták, hogy azért bullyingolták, mert nem ismerék őt. A kislány megkönnyebbült és már nem volt szomorú. Ők voltak a legjobb barátok. Ha látták, hogy bántják a szegény kislányt, akkor odamentek és megvédték.

Fülöp Ágoston

Aztán csendesség lőn,
hideg, embertelen

Gál Petra

Jön a tél, minden állat
nyugovóra tér.
Téli álmot aludna
mindegyik tavaszig.
Lehullanak a falevelek,
Beáll a régi jó hideg fagy,
Jön az embertelen hideg.
Ritka, aki kibírja odakint a telet.
Téli álmat aludva, kint,
Lezuhan az ég hópehelyként.
A felhők fehérek,
Fehér és hideg lesz minden.
Oda kint a nap kabátot vehet,
Többet ül a hold az égen,
Mint bármely nyári időben.
A nap sem süt már olyan szépen,
Oda fent a szép kék égen.
Kevesebb időt ül az égen,
Mint bármely nyári napos időben.
A gyerekek bundába bújva
Várják már a telet.

Kiss Olívia:

Emlékek

“Aztán csendesség lőn,hideg,embertelen..”

Ezt érzem folyton a napokban. Esténként, mikor belépek a szobámba, mintha egy teljesen más világ tárná ki kapuit előttem. Egy rideg, szürke, magányos világ. Az egész világban csak én vagyok, egyesegyedül. Néha napján felrémlik egy-két szín az égen, de ez oly kevés. Kevés ahhoz, hogy igazi, boldog élet legyen itt. Csak körbenézek és egyedül állok. Tudom, hogy ez a világ nagyon veszélyes és egyedül kell legyőznöm a veszélyeket. Magamra maradtam. Nincs egy segítő kéz aki felhúzna egy elvesztett párbaj után. Magam kell megoldanom mindent, ami nagyon fáj, de úgy érzem megerősít. Félek.. Rettegek ettől a világtól. Nem érzem magam biztonságban. Mintha háború lenne ahol én vagyok az egyetlen katona több millió másik ellen. Nehéz és rögös az utak a győzelemig, de hiszem és tudom,hogy megcsinálom, még ha fáj is.

Egyszer csak csengőre leszek figyelmes, ami reggelt jelent. Ezek szerint újra megnyertem egy csatát. Már csak pár millió van hátra. A győzelem után kilépek a szobámból és egy még veszélyesebb világba csöppenek. Itt is háború van, de itt nem egyedül vagyok. Rengeteg emberrel vagyok körülvéve. Mindenki nyújtsa a karját, hogy segíthessen, de látom mi áll az ártatlan mosolyok mögött. Tudom,hogy ha ezt a küzdelmet is megakarom nyerni, egyedül kell harcolnom. Itt is csak magamra számíthatok.

Fejér Orsolya

Baricz Lukács: Fényben állva

Mi a Boldogság?

Laczkó Boglárka

Hogy mi is a boldogság?
Ülj mellém és elmesélem,
Szótlanul és szépen.
Csukd be a szemed és ne gondolj semmire,
Figyelj és maradj csendben.

A boldogság ott mélyen, benned van,
Most alszik éppen némán és csendben.
Jelre vár, hogy kinyíljon mint a virág,
Ébredő fény, amelytől más lesz a világ.

Boldogság, amikor másnak adni tudsz,
Ha békét hozol, nem szörnyű háborút.
Segítesz, ha valaki kér,
Megosztod, ha asztalodon van kenyér.

Mersz szeretni, hagyod, hogy téged is szeressenek,
Letörlöd az érted hulló könnyeket.
Bízol, nagy szível várod az új csodát,
Egy versben, egy dalban, egy könyvben ott a boldogság.

A boldogságért sokszor szenvedni kell,
Egyszer mégis éljen vedd hát észre és jól figyelj.
Engedned kell, hogy szíved tisztítsa át,
S kezedet megfogja egy igaz barát.

Ne félj attól, hogy most talán sírni kell ,
Szívedből lassan-lassan eltűnik a teher.
Hallgasd a szíved új dallamát,
Kicsiny csoda, de ez már az igazi boldogság.

A nagy fülű nyúl

Volt egyszer egy nagyfülű kisnyúl. Óriási füléért a többi nyúl folyvást kinevette. -Túlságosan nagy a füled! Nagy a füled, csúnya vagy!- csúfolták. Ez fájt a kisfiúnak, s a szíve megszomorodott.

- De hiszen én még csak serdülő nyúl vagyok, még nőni fogok- felelgette a gúnyolódóknak.

- S lehet, hogy a fülem már nem fog tovább nőni.

És a kis nyúl valóban növekedett, de sajnos, a füle is vele nőtt.

-Lám, szemlátomást csúnyább és csúnyább leszel, te óriásfülű!-mondogatták neki a nyúlnak. És a nyúl mind szomorúbb lett, hiszen reménykedése füstbe ment. Óriási füleivel viszont sokkal jobban hallott a többinél. Meghallotta a bogarak leghalkabb neszezését, az esőkukacok föld alatti pusmogását, sőt még a legpuhább madárpihe földre hullását is.

Egyszer a nyulak mind kivonultak a lóhereföldre. A vadász épp arrafelé tartott a kutyájával. Igaz, még messze járt, de az óriásfülű meghallotta. Fülelt, aztán sebesen, akár egy szélforgóka, lengetni, mozgatni kezdte a fülét. Minden irányba integetett a fülével. A nyulak észrevették a jelt és mind megiramodtak az erdőbe. Egyet sem kaphatott puskavégre a vadász. Ekkor a többi nyúl így szólt Nagyfülűhöz:

-Mindannyiunk szerencséje, hogy ekkorára nőtt a füled! Tudod, tulajdonképpen nem is vagy te csúnya, Óriásfülű! A nyúl elmosolyodott a bajusza alatt, és nem szomorkodott többé.

Székely Dóra

Krizbai Emőke: Szélzúgásban

Kiss Beáta: Hóolvadás

Sándor Krisztián: Absztrakt Tájkép

Az árnyék

Székely Dóra

1. Megy velem, jön velem,
Előre néz, hátra,
Éjszaka elbújik,
Hogy senki se látja,

2. Reggel hosszú lesz,
Mint a templomtorony,
Átéri a mezőt,
Míg utánam oson

3. De eltörpül délre,
Kitérni sem tud már,
Mindegyre rálépek,
Lábam előtt ugrál,

4. Nem kér reggelit,
Se uzsonnára fánkot
Mégis bekószálja
A kerek világot,

5. Estére megnyúlik
Hosszú lesz és nyurga,
Idétlen alakját
Maga után húzva.

FANTOMSZIN – ÁDÁMRÓL

LUKÁCS EMŐKE

(Ádám, az ezt megelőző eseményeket, többszörös halálát lelkén hordozva kerül az általunk is élt jelenbe)

Szereplők: Ádám, Titkár (Lucifer)

ÁDÁM:

Mi ez a fény?
Nem haltam meg most már, ez tény.
Ha körülnézek,
Találhatok magamnak értelmet.
Pénz, hírnév és kincsek,
Ez itt ám az élet!
Öltönyöm a vállon,
Olyan, mint a legszebb álom.
Évről évre én mondom, egyre szebbek a lányok,
Most ha belegondolok,
Jobbak, mint a régi,
Kinek hangja mellett el se lehet férni.
Mekkora nagy épület és a nevem rajta,
Napra a kilátást bizony eltakarja.
Belépek és hallom
Nevem és a rangom,
Amit emelt fővel hallgatok,
Ezek lesznek a napok!
De lent valamin megint veszekednek,
Fiatal gyermekek az utcán verekednek.
Érdekelnie kéne,
Bennem kéne legyen, régnek az emléke.
Viszont most már isten vagyok,
És, hogy ezt otthagyjam inkább meg is halok!
Barátja a pénznek,
Használója a Hórusz szemének,
Én vagyok ki mindent látok,
Hallom a jajt, de nem érdekel, ki vagyok, apátok?

TITKÁR:

Uram, a washingtoni részleg.
Sajnálattal mondom, igényeli részed.
Kevés a vevő, de túl sok a munkás,
Egyeseknek fölösleges lett a beosztás.

ÁDÁM:
Akkor mire vár?
Rúgja ki, munkakerülőknek pénz nem jár.
Nem pazarolom, mi enyém,
Persze, hogy az én kenyerem egyék?

TITKÁR:
Értettem,
Mellesleg a kocsit az előbb ide is kérettem.
További jó munkát!

ÁDÁM (ablakhoz sétál):
Az ablakon kipillantva,
Megláttam egy pillanatra
A világ másik oldalát,
Amit nem láthatnál soha egy üres üveglapon át.
Nincsen már hit, szeretet és béke,
A szerető világnak eljött most a vége.
Fogyasztunk és költünk,
De nem verseket, pénzünk.
Nem imádjuk irodalmunk,
Az kell, ami nem sajátunk.
Vagyon testesíti meg az értelmet,
Az emberek már nem várnak kegyelmet.
Nem kell az egyedi,
Csak az, amiről tudjuk, más máson szereti.
Gyilkolunk embert, álmot, egyéniséget,
Nem látjuk meg már a dolgokban a szépet.
Emberek, kik lelküket eladták,
Hogy álmaikat, céljukat elkapják,
Hisznek a csillagnak,
Értelme van a véletlen számoknak,
De nem a józanésznek,
Mert abban, miben hisznek
Nincs köze a jóhoz,
A drága Végtelenhez.
Ítélkezem, de én is ezt csinálom,
Pénzemmel önmagam áldozom oltáron.

Nevem adom hozzá, de régen tiltakoztam.
Nem kell ide eszme, hogy elbuktassam,
Elég a cél,
Ha minden szívben vad lángon ég
Az, hogy fennmaradjon,
Neve mellé valami maradandót alkosson.
Nem tudjuk elfogadni,
Hogy az életet nem lehet megálmodni.
De én nevemet imádva,
Portékám éltetve, kínálva
Eladtam vele lelkem egy darabját,
A méltóságom és annak haragját.
(Ádám autóba ül. Útközben az ablakon át nézi, mit is művel az ő személye ezzel a várossal)

ÁDÁM:
Amott munkások tartanak hazafele,
Mindegyiknek munkaruha viselete.
Mi lusta nép született e világon,
Másnak akarnak dolgozni mindig, minden áron.
De amott mi történik azzal a gyerekkel?
Kuporog a földön összetett kezekkel.
Szemében a szikra éppen csak pislákol,
Neki csak segítek, bár ezzel hálálom
Amit értem tett a világom.
Kis fiú, hogy hívnak, Hol van a családod?

FIÚ:
Csak egy kis pénz kell, Uram,
A nagy szegénységből nem látom kiutam.
Nem kell sok, vagyis magának nem lesz az,
Ennyi pénz önnek mi az?
Semmi.

ÁDÁM:
Mennyi az a semmi?
Ne feledd, hogy én se vagyok senki,
Főleg nem bolond.

FIÚ:
Anyám beteg,
A fia pedig a hidegtől remeg.
Mennyit szánna egy hozzám hasonlóra?
ÁDÁM:
Várj egy kicsit fiam,
Keressem meg, a tárcámat hol hagytam.
Tolvajok miatt kerülöm a készpénzt,
A gazdag embernek is ismerni kell mércét,
De van, amikor muszáj.

FIÚ (kikapja Ádám kezéből a tárcát tele készpénzzel):
Adja ide bácsi,
E miatt a feje nem fog sokat fájni,
Futok, míg a lábam bírja,
Az se érdekel, ha a hírekbe kiírja,
Mert többet meg se lát!

ÁDÁM:
Az átkozott,
Nemes egyszerűséggel engem csak meglopott.

ÁDÁM (hangosan):
Valaki kapja el gyorsan,
Innen látom, merre fut a porban!

EMBER AZ ÚTON:
Az a kis összeg számodra már csak volt,
Menj innen, ha arcodra nem kell folt.
Miattad nincs munkám,
Otthagyott az asszony,
Ki gondolta, hogy a pénz miatt ennyire múlékony
Tud lenni a tomboló szerelem.

(Ádám elborzadva sétál vissza a kocsihoz)

ÁDÁM:
Hitegethetem magam, de ez az én hibám.
Ennyi elég volt, hogy kinyíljon a csipám.
Én tettem őket szegényekké,
Ha mást nem, pillanatok alatt még szegényebbé.
Adhattam volna neki tisztességes munkát,
A rendőrök nem kellene az ajtót reácsukják.
De most már megtörtént,
Pénzem még maradt, ha fel nem törték
A kártyámmal a számlám,
Mondjuk, rajta látszik, hogy nem az én fajtám,
Azt se tudhatja, hogyan kell használni.

(*A város régebbi feléhez kanyarodik az autó*)
ÁDÁM:
Milyen békés környezet,
Emellett azt mondom, elbújhat a képzelet.
Sétálok egy kicsit,
A testmozgás lehet rám férne egy picit.
Pár perc múlva megnyugodtam,
Vízparton ülve,
Fák lombjait nézve,
Életemen gondolkodva.
Mi múlik szerencsén és mi a jó tudáson?
Akármilyen szép most, valamire vágyom,
Éjjeleken keresztül csak hánykódom.
Lesz-e végre békém?
Megnyugszom-e végképp?
Tetszik ez az élet,
Nem ismertem eddig ehhez hasonló szép képet.
De én vagyok Ez?
Ő, kit a pénz, s miegymás szép lassan tönkretesz?
Ha mindenem eladódna, szeretném-e az életet?
Vagy sodródnék az éleken?
A kérdéseknek válaszát keresem az égen.
Mindezek után is értelmes a létem?
Olyan sokan kűzködnek,
Ezért nem látják értelmét az életnek.
De én?

Kinek mostanság nincs szívem a helyén,
Megnehezítettem, sőt, tönkre is tettem,
Ártatlanoknak az életét vettem.
Nincs családom,
Nincs, kiknek céljáért kiállnom.
Szívességet teszek a világnak,
Ha kitörlöm e színfoltját a mának.
Végy magadhoz, oh, habok királya,
Tedd azt, amit a szívem kívánna.
Csukd be fejem fölött tengerkék kapuid,
Nyisd meg lábam alatt az óceán habjait.

Ádám felébred a saját idejében, saját ágyában
ÁDÁM:
Ez nem lehet igaz, hogyhogy nem sikerült?
Azt hittem ez most tényleg az életembe került.
De már tudom okát,
Nem vétettem el egyetlen hibát.
Érzem, hogy a gyilkos nem én voltam,
Nem én örültem annak, hogy meghaltam.
Ez az ördög példája,
Akármit tehetek, úgyis megcsinálja.
Be próbálja bizonyítani, hogy képes lennék rá.
Egy pár órácskára varázsolt csak vakká.
Megöltek és megöltem magam,
Elvette, majd megadta hatalmam.
Játszott velem,
Megmutatta nekem
Mire lennék képes.
De esze annyira nem volt éles,
Hogy rájöjjön, szívemben erősebb a szeretet, mint a kín,
És amit ő megvágott az még csak a felszín.
Gyerekes egy játék,
Igaz, történhetett volna most az egyszer másként.
Elhittem a hazugságot,
Viszont nem láttam valósnak a másvilágot.
Én apa vagyok,
És gyermekem a hőse nélkül soha sem hagyom,
Vesztettél Lucifer.

KÉPREGÉNY
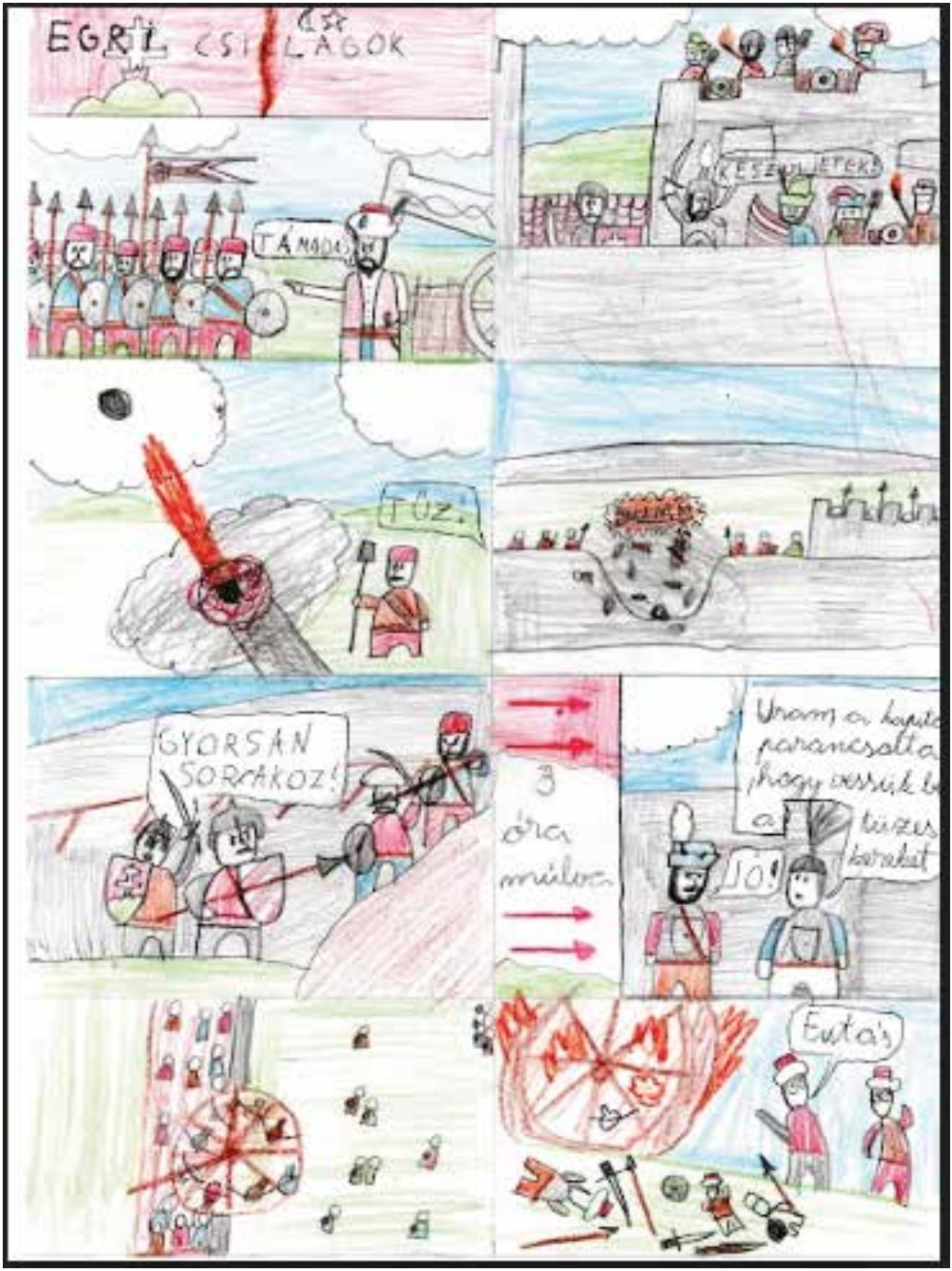
Kozma Bálint Csaba